

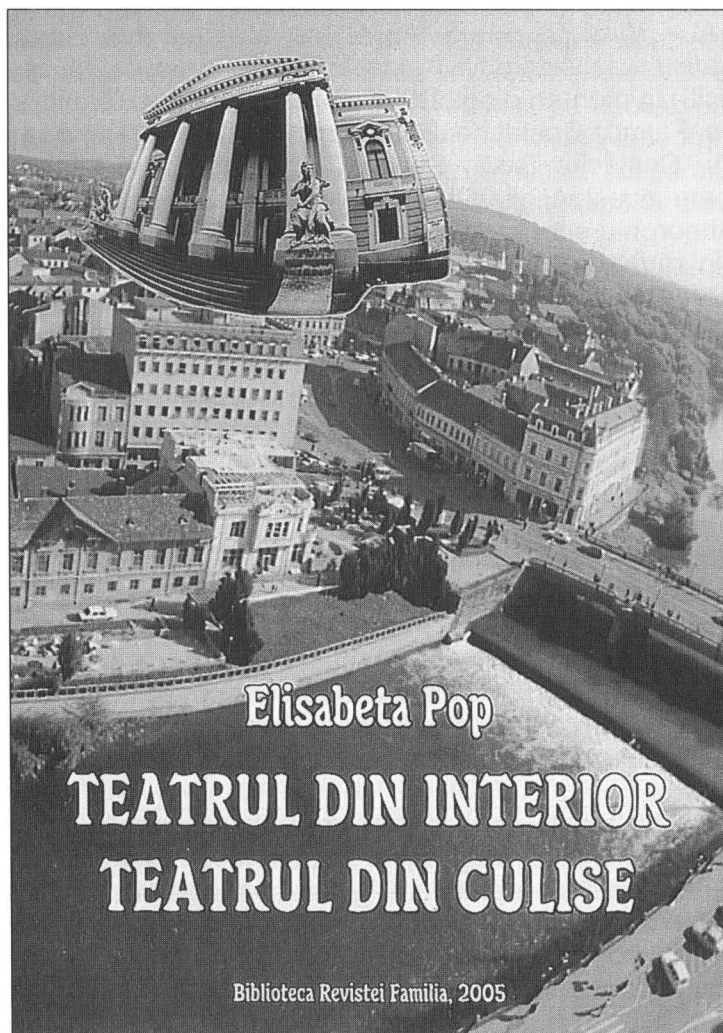
Oltița CÂNTEC

Dragoste necondiționată

Se spune că dragostea pe care o nutresc părinții pentru copiii lor este una necondiționată, pentru că, indiferent de înfățișarea fizică, de calitățile sau defectele pe care le au, de lucrurile bune ori de greșelile pe care le comit, părinții îi vor iubi cu egală măsură. Parcurgând cartea Elisabetei Pop, **Teatrul din interior, teatrul din culise** (Biblioteca Revistei Familia, Oradea, 2005), am constatat manifestarea aceluiași sentiment. Autoarea îi iubește necondiționat pe toți cei alături de care a pus umărul, și îl pune în continuare, la viața teatrală orădeană.

Tomul, mai mult decât substanțial, căci numără 530 de pagini, le și este dedicat „Artiștilor, pe care uneori i-am iubit cu patimă și fără măsură, alteori i-am detestat cu convingere, dar niciodată nu mi-au fost indiferenți!” Nici nu se putea altfel, pentru că Elisabeta Pop a trudit (folosesc trecutul întrucât s-a pensionat, fără ca asta să însemne că și-a mai potolit pasiunea pentru arta scenică) 30 de ani, ca secretar literar, la teatrul orădean și tot de trei decenii cunoaște foarte bine pulsul teatral transilvan și național.

Elisabeta Pop e o persoană extrem de tonică și cu o energie de invidiat. Acum a găsit răgazul să scrie această carte a cărei idee, o spune singură în „În loc de prefață”, e veche de 30 de ani.

Elisabeta Pop

TEATRUL DIN INTERIOR TEATRUL DIN CULISE

Biblioteca Revistei Familia, 2005

„Ideea acestei cărți e veche de treizeci de ani, de pe vremea când, dorind să aflu câte ceva de la colegii mei (actori, regizori, scenografi, critici) despre ei și despre munca lor, încercam să-i păcălesc, începând să-i întreb tot felul de lucruri minore, mărunte, despre ei și despre viața lor și, odată deschis... robinetul, apa gândurilor curgea nestăvilită. Și ajungeam invariabil la teatru.” Tenace, Elisabeta Pop pornește la drum, convorbind cu și despre oameni de teatru ce i-au fost apropiați, cu artiști din diverse domenii, din diverse compartimente ale scenei, din diverse generații și diverse zone geografice. Rezultatul e un sumar mozaicat, în care apar, printre alții, actori (Ion Abdrudan, Petre Panait, Mariana Presecan, Dan Antoci), regizori (Al. Colpacci, Sergiu Savin), scenografi (Vioara Bara), secretari literari și critici teatrali (Dumitru Chirilă, Doina Modola, Mircea Morariu, Ion Parhon, Mariana Ciolan, Roxana Croitoru, Zeno Fodor, Mariana Voicu), scriitori (Ana Blandiana, Romulus Rusan, Pașcu Balaci), muzicieni (Iosif Herțea, Harry Tavitian) etc. Autoarea îi descoase bine pe fiecare, le adresează întrebări incomode, iscoditoare, îi portretizează, aruncând lumini, așa cum și titlul o spune, mai puțin obișnuite pentru public: din interior, din culise. Ceea ce se vede nu e întotdeauna roz-bonbon, sunt și răni, suferințe, orgolii, așa „ca la teatru”, într-o lume a subiectivității ce tinde spre absolut. Meritul Elisabetei Pop e sinceritatea și afecțiunea cu care-și zugrăvește personajele și care fac lectura foarte intimistă, foarte plăcută. Apropo de personaje, lor le va fi consacrată următoarea lucrare a autoarei de la Oradea, intitulată *Personaje și actori. Actori și personaje*. O așteptăm!

Mircea GHIȚULESCU

În căruța lui Thespis

„Căruța lui Thespis” din antichitate și „căruța cu paiate” din evul mediu sunt atelajele care au purtat prin bătrâna Europă, nu numai actorii cu decorurile și costumele lor, ci și gustul pentru teatru. Recent, prima dintre expresii a ajuns titlul unei cărți semnate de Ștefan Oprea, care s-a înhămat el însuși la ***Căruța lui Thespis*** cu aproape o jumătate de veac în urmă ca autor dramatic, istoric și critic de teatru. După atâta amar de vreme, nu dă semne că ar fi îndeplinit o corvoadă, ci e mai curios ca oricând, mai ferm în expresie și mai dinamic în varietatea unghiurilor de abordare a teatrului ca niciodată. Volumul său aduce delicioase detalii din istoria teatrului, comentează spectacole și evenimente diverse (festivaluri, colocvii teoretice), recenzează cărți și desenează portrete. Atenția este focalizată pe zona de reședință dar, fiind vorba de Iași, cercetările lui Ștefan Oprea sunt cum nu se poate mai relevante. Aflăm, de exemplu, că celebrul scenariu **100 de ani**, care face din I.L.Caragiale **părintele spectacolului omagial românesc**, nu s-a jucat numai la București, ci și la Teatrul Național din Iași la sfârșitul lunii aprilie 1899, în apropierea lui 10 mai, Ziua Regelui. Ștefan Oprea a reușit să descopere